

572
1960

საქართველოს
ბავშვთა
გაზეთი

ბავშვთა

ღაღას

საქართველოს ბავშვთა
გაზეთის რედაქცია
თბილისი, მ. ჯავახიშვილის
საზღვრო ქუჩა

№ 6

საქართველოს ბავშვთა გაზეთის რედაქციის მიერ
ა. ი. ცხელიძის ინიციატივით
მასშტაბის აღდგენითი სამუშაო

035044
1960

სულ თქვენთან ჰქონებო

ბაკეი წერეთელს ძალიან უყვარდა
ექიმ ივანე ელიაშვილის ოჯახი. ჰატარა
არჩილსა და ნინოსთან თამაში და საუ-
ბარი არ სწყინდებოდა სოლომე.

დედამ ერთ დილას ნინოს და არჩილს
უთხრა:

— აბა, ჩემო კარგებო, წუნარად იუ-
ვით, წუსეღ ძია ბაკეი გვეწვია და ძილი

შენ, პეპარა გეგობარო!

მიიხედე, მოიხედე,
 შენზე ფიქრობს მთა და ველი,
 არის შენი მოიხედე,
 ვინ ჰყავს შენზე საყვარელი!
 გეძახიან შორით ხენი,
 ტოტებს შლიან კრძალვით, ფართოდ:
 — მოგვაწოდე ორივე ხელი,
 კენწეროზე აგიყვანთო! —
 თითქოს ამბობს ეს ყვავილი:
 — სულ სიამით სანახავო,
 იმისთვის ვარ მე გაშლილი,
 დაგატკბო და გავახარო! —
 მოჩუჩჩუხებს ნაკადული,
 ხან შფოთავს და ხანაც ბრწყინავს,
 გეუბნება ალალ გულით:
 — შენთვის გავჩნდი, პაწაწინავ! —
 საამოდ და მშვიდად ღვევის
 მშობლიური ცა და ჰავა,
 იისფერი მისი სხივიც
 იწვის შენდა დასაცავად!
 არ დაკარგო ერთი წუთიც,
 მზე, სიცოცხლე, მდელო, წყარო, —
 ყველაფერი შენ გეკუთვნის,
 შეშ, პატარა მეგობარო!

საბა ბერუაძე

არ დაუფრთხოთ. მე სამსწრეულოში უნდა
 ვაკვიდე.

როგორც კი ღედა წავიდა, ბუჭყები
 იმ თთასს მიადგუნენ, სადაც მია აკაკის
 ემინა. არჩილს გულში არ მოუთმინა და
 კარს უნებურად ხელი შეასო. კარი ჭრია-
 ლით გაიღო.

— რატომ გააღე? — ჩუმაღ უსაყვე-
 ღურა ნინომ და კარის მისურვა დააბი-
 რა, მგერამ მია აკაკის თვალი ეგღარ
 მიაპორა. საბანი ბირს ჩამოსცურებობდა,

ერთი ხელი თავქვეშ ჰქონდა, მეორე —
 გულზე. ჭრიალზე მია აკაკიმ თვალები
 განსილა. ფსიხელი ძილი იცოდა. ბუ-
 შყები რომ დანახა, წამოიწია.

— მოდიტ ჩემთან, ცუგურუშელებო,
 მოდიტ, — გამოსძახა ალერსიანი სმით.

ამ ღროს ბუჭყების მამა იფანე ელია-
 შვილიც შემოვიდა.

— მია აკაკის ნუ აწუხებთ! — უსა-
 ყვეღურა მან შვილებს.

— რას ამბობ, ვანო, მწუხებენ კი

0108

არა, სიცოცხლე და სისწრული შემომი-
ტანეს!—თქვა აკაკიმ და მშვენიერი სასე
სასიამოვნო დიმილმა გაუნათა.

საუსმის შემდეგ აკაკი ბავშვებთან რბილ
ტანტზე დაჯდა. არჩილმა მია აკაკის ყურ-
ში უჩურჩულა: ნინომ ბევრი ლექსი
იცისო.

— მართლა? ძალიან კარგი, აბა,
გამაგონე!

ნინოს ბევრი ხეყუნა არ დასჭირვებია.
დადგა სწორად, ხელები ძირს ჩამოუშვა,
როგორც დედამ ასწავლა, და დაიწყო:

— „გ ა ს ა ფ ს უ ლ ი . დღეს მერცხალი
შემოფრინდა“...—მან ლექსი ლამაზად
თქვა.

მია აკაკიმ მუბლზე აკოცა და არჩილს
ჭკითხა:

— შენ კი არ იცი?

— იცის, იცის, მაგანაც იცის!—
დაუქნია თავი ღოგებანწითლებულმა ნი-
ნომ. არჩილმაც გამოაჩინა თავისი ცოდ-

ნა. რამდენიმე ლექსი სხვადასხვა
რა მია აკაკის.

ბოლოს მია აკაკიმ საათს დახედა,
ხელა წამოდგა და თქვა:

— ჩემი წასვლის დროც მოახლოე-
ბულა.

ბავშვები არ მოელოდნენ, რომ ასე
ჩქარა წავიდოდა, და ხეყუნა დაუწვეს:

— ნუ წახვალთ, მია აკაკი, გეხვეწე-
ბით, სულ ჩვენთან იუავით.

აკაკი ჩააფიქრა ბავშვების სიტყვებმა,
მერე თვლები გაუბრწყინდა და წამოი-
ძახა:

— ვანო, კტლი უკვე გველოდება,
სომ? ეს ბავშვებიც წავიყვანოთ და ფოტო-
გრაფთან შევიდეთ.

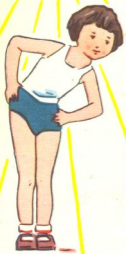
ფოტოგრაფთან აკაკი სკამზე დაჯდა
და ბავშვები აქეთ-იქით მოიყვანა. როცა
სურათი მზად იყო, აკაკიმ ბავშვებს
უთხრა:

— ახლა კი სულ თქვენთან ვიქნები!

ქათამან ხარიაშვილი
ნახატები A. ხახაიძისა

დალის დილა

დალი როცა გაიღვიძებს,
 არ დაიწყებს ლოდინს:
 წამოსტება, ტანთ ჩაიცვამს,
 გაასწორებს ღოგინს.
 შემდეგ ვარჯიშს შეუდგება,
 დაიხარებს განა?
 და ვარჯიშის მერე იცინს
 ხელის, ჰირის ბანა.
 ისაუხმებს მადიანად,
 განა საჭმელს წუნობს,
 და საბავშვო ბაღისაკენ
 მიდის, მიბაკუნობს.

ილია სინაპალიძე
 ნახატები ბ. კოჩინივილიძისა

სიმამარა

ბიოგრაფიული

ნახატები ზ. ლეჟანსი

- ჭახ! ჭახ! ჭახ!
- ბუხ! ბუხ! ბუხ!
- ტრახ! ტრახ! ტრახ!

ნამღვილი ბრძოლის ველი გვეგონებოდათ ეს ფართო მზიანი ოთახი...

ოთახის შუაგულში ვანო იდგა, ხელში თოფი ეჭირა. თოფს ჩახმახი მოშლილი ჰქონდა, გამოწვევისას ძველებურად აღარ ჩხაკუნობდა. მაგრამ ვანოს ნადირობა უნდოდა, უნდოდა და ნადირობდა კიდევ: დაუმინებდა თოფს როილის თავზე ჩამწყრივებულ თეთრ სპილოებს, გამოსწვდა ჩახმახს და გაჰკიოდა:

- ჭახ! ჭახ! ჭახ!
- ბუხ! ბუხ! ბუხ!
- ტრახ! ტრახ! ტრახ!

სპილოებზე რომ ინადირა, იქვე დასკუბებულ კურდღელს ხოხვით მიეპარა და, სანამ წამოხტომას მოასწრებდა, ესროლა. ჭრელი თუთიყუშიც ერთი მოქნევით ჩამოაგდო იატაკზე.

ვანოს მამაც მონადირეა. ყოველ კვირას დილაადრიან წამოდგება, ჩამოხსნის აგერ იმ თოფს, კედელზე რომ ჰკიდია, გამოღვიძებულ ვანოს აკოცებს, გამოფთხოვება და ეტყვის:

— ბიჭო, რას დამაბარებ, რა ჩამოგიტანო?

— წამიყვანე, — ეტყვის ვანო, — მეც მინდა ნადირობა!

მამა გვიანებს, ერთხელ კიდევ აკოცებს.

— დიდი რომ გაიზრდები, უსათუოდ წაგიყვან.

მამა გვიან ღამით ბრუნდება. ხან კურდღელს ჩამოიტანს, ხან გარეულ იხევებს. ერთხელ ბევრი, ძალიან ბევრი მწყერი ჩამოიტანა. ერთ ღამეზე მწყერს თავი დაჩეჩქვილი ჰქონდა. შეებარა ვანოს დახოცილი ფრინველები და თვალი მორიდა. დიდი რომ გაიზრდება, მწყერებზე ისე ინადირებს, თავს არ გაუჩეჩქვავს, სისხლს არ გამოადენს... აი, როგორც ამ სპილოებზე ინადირა. ტყვია ყველას მორატყა, მაგრამ მინც ფეხზე დგანან და

ხორთუმები მალ-
ლა აუშვევრიათ.

— ბიჭოს!—წა-
მოიძახა უცებ ვა-
ნომ და კარადის
თავზე დასკუბე-
ბულ უზარმაზარ
დათუნას შეხედა.
ამ დათვზე ვანოს
ჯერ არ უნადი-
რია: ეს სათამაშო
დათვი არ არის,
ყულაბაა... აცქვე-

ტილ ყურებში დათუნას თავი გაჭრილი
აქვს. მამა ყოველ დღით შიგ წკრიალ-
წკრიალით ყრის წერილ ფულს, ხანდახან
ქაღალდის ფულსაც ჩააგდებს ხოლმე.
როცა ბევრი ფული მოგროვდება, ვანოს
სამთელიან ველოსიპედს უყიდიან.

რა იქნება ვანომ ამ დათვზეც ინ-
ადიროს? ახლავე დაუმოზნებს და შიგ
დრუნში მოარტყამს. ვანო კარადის
მიუახლოვდა. დათუნა თითქოს მიუხე-
დაო, პატარა მონადირეს თვალები და-
ცინით დაუბრიალა.

— აი, შე კრეჭია, შენა!—შესძახა ვა-
ნომ, ფეხის წვერებზე შედგა, კისერი
წაიგრძელა და აბეზარ დათუნას თოფი
მოუქნია.

მაგრამ ეს რა ამბავია, რა ხმაურია?
სწორედ მის ცხვირწინ რალაცამ ჩაიქრო-
ლა, იატაკზე მიიმეღ დაეცა. ვაისმა ქა-
ხუნი, გრიალი და წკრიალი.

— წყრ! წყრ! წყრ!..

აჰ, ეს ხომ ვერცხლის ფული წკრია-
ლებს! დათუნა სადღაა?

აგერ დათუნაც. სწორედ მის ფეხებ-
თან გდია. თავი კი კარადის ქვეშ შევარ-
დნილა... ვაიმე, დედა რომ შემოვიდეს,
დანიხავს და მამასაც ეტყვის.

ვანომ სასწრაფოდ წამოკრიფა იატაკ-
ზე ვაფანტული ვერცხლის ფული, და-
თუნას გატეხილ კისერში ჩააყარა. ცალ
ხელში უთავო დათუნა უჭირავს, ცალ-
ში—დათუნას თავი. არა, ვანოს დათუნას

ჩამოგდება სრულებითაც არ უნდოდა.
რამე უნდა მოიფიქროს. ის ხელი, რომ-
ლითაც დათუნას თავი ეჭირა, უნებუ-
რად წავიდა მგორე ხელისკენ და და-
თუნა გამთელდა. აი, ახლავე შედგამს
კარადის თავზე და მორჩა, ვერავინ გაი-
გებს მის ოინს!

მაგრამ კარადა მაღალია. ამიტომ ვანომ პატარა მაგიდა მიაცურა, ზედ სკამი შედგა და ფრთხილად აცოცდა.

ესეც ასე.

დათუნა ისევ კარადის თავზე დგას, მხოლოდ თეთრი, წვრილი ზოლი დამხნევია მსუქან ლაბაბს, თითქოს გაიბზარა და მეტი არაფერიო.

სამზარეულოს კარი იღება და ოთახში დედა შემოდის.

— რა მოხდა, რა ხმაური იყო?

— მანქ... ქუჩაში დიდმა მანქანამ გაიარა, — ამბობს ვანო და ფანჯრიდან ქუჩაში იცქირება.

უცებ ფანჯარას მოსწყდა და დედასთან მიიბრინა.

— მამა... მამა მოდის!

— მერე, რამ შეგაშინა? ახტი, მიეგებე!

მაგრამ ვანო ძველებურად ვერ მიეგებება მამას და დაბღვერილი ჯდება იატაკზე.

კარმა გაიჭრიალა. ოთახში მამა შემოვიდა, ვანოს ღიმილით დაუქნია ხელი, დედას კი უთხრა:

— ორიოდე წუთით შემოვიბრინე, ნახაზები დამრჩენია.

მამამ კარადა გააღო, ქაღალდის გრაგნილი გამოიღო და კარი საჩქაროდ მიხურა, ისევ საჩქაროდ, რომ კარადამ დაიზრიალა.

უცებ რალაც დაბრაზუნდა, იატაკზე დაეცა და დაიმსხვრა.

— ოჰო! — წამოიძახა მამამ. — ეს რა ამბავია?

ვანო მაღლა არ იხედება, მაგრამ კარგად იცის, რომ მამა ახლა კარადის თავზე გამოკიმიულ უთავო დათუნას შესცქერის... არა, აი, ახლა ვანოს აცქერდება. ვანოს კი თავი ჩაულუნხავს და იატაკს ჩაჰყურებს.

— ვანო, ვინ გატეხა დათუნა?

— არ ვიცი...—თქვა ვანომ, მაგრამ თვალგბში მინც ვერ შეხვდა მამას.

— როგორ არ იცი. შენს მეტი აქ არავინ იყო, სხვა ვინ გატეხავდა, — თქვა დედამ.

— ჰო, ალბათ ოთახში ვილაც შე-
მოიპარა, კარადის თავიდან დათუნა
ჩამოაგდო, გატეხა, მერე სკამი მიიღვა,
გატეხილი დათუნა ისევ კარადაზე შედ-
გა... შენ კი აქ იყავი და ვერაფერი
გაიგე!

— არ დამინახავს, არ ვიცი...—გაი-
მეორა ვანომ.

— კარგი, — თქვა მამამ, — მაშ, მე ვი-
ტყვი, ვინ გატეხა.

— ვინ?

— შენ.

— ვინ გითხრა?

— ჩიტმა. წყლან ვზოში რომ შემოვ-
დიოდი, ხიდან გადმომძახა, ვანომ და-
თუნა გატეხაო.

— ტყუის ჩიტი! ტყუის! — წამოიძახა
ვანომ.

— ჩიტმა ტყუილი არ იცის! — უთხრა
დედამ.

— კარგი... ახლა მე ვიცი! — თქვა
მამამ შეცვლილი ხმით, კედელთან მივი-
და, თოფი ჩამოხსნა და გარეთ გავიდა.

— საღ წავიდა მამა, რად უნდა თო-
ფი? — უკანკალეებს ვანოს ხმა.

— მატყუარა ჩიტის დასასჯელად! —
მიუგო დედამ და ფანჯარასთან მივიდა.

მამა ახლა კიბეზე გაბრაზებული ჩა-
დის. მას ცრუ და მატყუარა ჰგონია
კეთილი, კარგი ჩიტი.

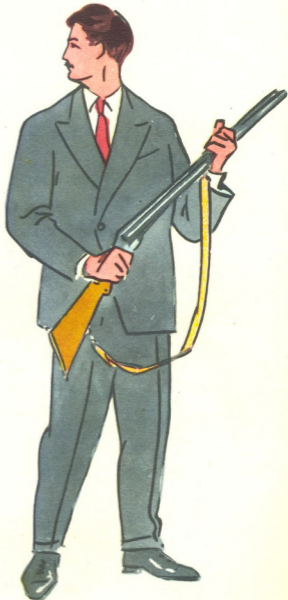
ჩიტი კი ალბათ ხის ტოტზე ზის
თავის ბუდესთან, ბუდეში პატარა ბარ-
ტყები ჰყავს, უხარია და მხიარულად
უსტვენს. მაგრამ აი, დაიქუხებს ორლო-
ლიანი თოფი და...

რა დააშავა ჩიტმა?

არც დაუშავებია, არც ტყუილი
უთქვამს, არც არის მატყუარა.

ვანოს თავგანჩქევილი ლამაზი მწყე-
რი მოაგონდა.

— დაუძახე მამას, უკან დააბრუნე
უცებ გულამოსკვნით წამოიძახა ვანომ
და ფანჯარასთან მიირბინა. — უთხარი...
არ არის ჩიტი მატყუარა, არა!

ა რ დ ა დ ე ა ბ ე ბ ზ ე

ჩვენს დროს

მა ძლიან მხელს პანდემია მხელს წილად. მანამ წილადის პანდემია მხელს ვიღაც, ვინმესთვის მხელდები, სხვა-სხვად ვხვდებით.

მანამ მე და ჩემი მხელდები ადამიანი ხე დავხედი. ჩემი მხელს მე ვინმეს წილს რომ მხელს. კარის ხე დავხედი.

ნათელ სიმბოლო

წილს ვიღაც, წილს იქ წილადის, სხვად დრო ადამიანი, ძლიან მხელს სხვად სხვად. მანამ სხვად სხვად ვიღაც და იქ ვხედი.

მანამ ვხელს ვხელს ვხელს კარადი წილადი წილადი, მხელს იქ მხელს, იქ წილადი კარად წილადი და სხვად მხელს.

ნათელ სიმბოლო

მანამ წილს პანდემია ვიღაც, სხვად წილს მხელს ვიღაც, ადამიანი მხელს ვიღაც წილს, მხელს მხელს ვიღაც წილს.

მანამ კარად წილს პანდემია მხელს წილს იქ წილს და სხვად სხვად ვიღაც.

ნათელ სიმბოლო

ჩემი მე რომ მხელს პანდემია, სხვად მხელს, სხვად სხვად ვიღაც, ადამიანი მხელს ვიღაც, ძლიან მხელს იქ წილს მხელს. მანამ მხელს ჩემი სხვად და, ადამიანი მხელს, ადამიანი მხელს, ადამიანი მხელს წილს.

ნათელ სიმბოლო

წილს კარადი წილს, იქ ვიღაც მხელს ვიღაც სხვად, იქ ვიღაც მხელს იქ მხელს, იქ ვიღაც მხელს. კარადი ძლიან სხვად, სხვად მხელს იქ ვიღაც მხელს, მე კარადი მხელს ვიღაც.

ნათელ სიმბოლო

მანამ წილს წილს მხელს ვიღაც, ადამიანი მხელს ვიღაც, სხვად მხელს წილს ვიღაც, ადამიანი მხელს წილს. ვიღაც მხელს ვიღაც, იქ ძლიან მხელს ვიღაც და ძლიან მხელს წილს, მანამ მხელს, იქ მხელს მხელს მხელს წილს.

ნათელ სიმბოლო

საქართველო
საქართველო
საქართველო

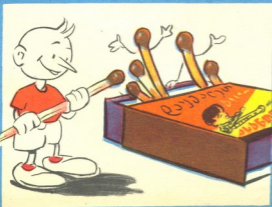
ლიქ სა ფუტკარი

ლაკვანძი ჟიჟინაძე ნახტი გ. კოინივილიძე

პატარა ლიას დიდი სკოლა შუა სოფელშია, გზის ნაპირზე.

ამ სკოლის ეზოში ერთ დღეს პიონერებმა პაწაწინა სახლები დადგეს. ისინი დაბალ ბოძეინტებზე წამოასკუპეს.

ასანთის ლაჩაბის თავგადასავალი

თაფლს რომ ფუტკარი ამზადებდა, ეს კი იცოდა ლიამ, მაგრამ თაფლს უფრო კარგად იცნობდა, ვიდრე ფუტკარს.

— ნეტავ თვითონ რას ჰამენ, ჩვენ რომ ასეთ გემრიელ თაფლს გვიმზადებენ? — ამის გაგებაც მოუხდა ლიას.

— ყვავილებს წუწნიან... მხოლოდ ყვავილებსა და ყვავილებს... იქიდან მოაქვთ ნექტარი, — უპასუხა კოტემ.

ეს რა კარგი რამ გავიგე. — გაიფიქრა ლიამ, — ყვავილები ხომ მეც მიყვარს, მოდი, ფუტკრებსაც მივართმევო. მართლაც უამრავი ყვავილი მოიტანა და სკების წინ დააწყო.

— აბა, ფუტკარო, გიყვარდეს, ჰამე, რამდენიც გინდა! — უთხრა ლიამ და თვითონ შორიანხლო დასკუპდა.

მაგრამ დიდი ამბით მირთმეულ ყვავილებს ერთი ფუტკარიც არ გაეკარა. მზის გულზე მალე დაჰქნა ყვავილები. ძალიან ეწყინა ლიას, შრომა რომ არ დაუფასეს ფუტკრებმა.

— ყვავილები მივეუტანე და შენმა ფუტკრებმა ზედაც არ შეხედეს, — შესჩივლა ლიამ კოტეს.

— ნუ ჯავრობ, — დაამშვიდა ძმამ, — ფუტკრებს თვითონ უყვართ შრომა, თვითონ პოულობენ ყვავილებს და ჩვენ გემრიელ თაფლს გვიმზადებენ!

იფიქრა, იფიქრა ლიამ, მაგრამ ვერ მიხვდა, თუ რატომ დადგეს სკოლის ეზოში სათამაშო სახლები და ძმას შეეკითხა:

— კოტე, ეს რა სათამაშო სახლები დადგით ჩვენი სკოლის ეზოში?

— როგორ თუ სათამაშო? თითო სახლში ათასმა სულმა უნდა იტხოვროს.

— ათასმა? — გაიცინა ლიამ.

— ჰო!

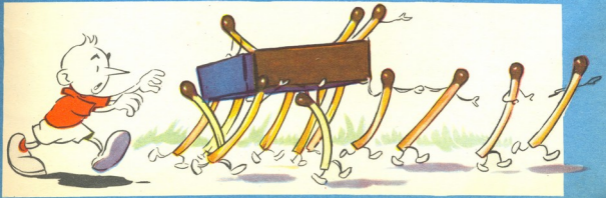
— იმ სახლში ათასი სული კი არა, მე ერთიც ვერ დავეტყვი.

— როცა ნახავ, მაშინ მიხვდები.

დიღანას არ დასჭირდა ლოდინი ლიას.

ამ პატარა სახლებში პიონერებმა ფუტკარი ჩაასახლეს.

აბეზარმა ბიჭუნამ ასანთის გაცერა მოინდომა, ის კი არ იცოდა, რომ ამით შეიძლება ხანძარი გაჩენილიყო. გაეჭუნენ ასანთის ღერები და აბეზარიც უკან გამოუდგა.

გეოგრაფია

კოლას გრძელ სკამზე მიუთითა. ისიც ჩამოჯდა და თან თხილს აკნატუნებდა და თას საქმიანობას აკვირდებოდა. შოთამ აიღო ბამბის თეთრი ძაფი, დაგრიხა, გასანთლა, ბოლო გაუნასკვა, ნემსზე ააგო, საცხის კოლოფში ჩასხმული მღვრიე წყლით დაუღობო ლანჩას ცხვირი. სადგისის წვერი თაფლის სანთელში რამდენიმეჯერ ჩაასო და კერვას შეუდგა. სადგისით რომ გახვრეტდა, შემდეგ ნემსს მიაყოლებდა. ბოლოში რომ გავიდა, ახლა იქიდან მოჰყვია. კოლა გაკვირ-

პახანძე ქახაძე

ნახატი მ. თორთაძისა

შოთა თავის კიშკართან გრძელ სკამს უკრკიტებდა.

— ჩლატ-ჩლუტ!.. ჩლატ-ჩლუტ!.. — შემოესმა ამ დროს. აიხედა და კოლა დაინახა. იგი თხილს აკნატუნებდა, თან მარცხენა ფეხსაცმლის ავარდნილ ლანჩას მოაჩლატუნებდა.

შოთა წამოდგა, მეგობარს გაულიმა და ჰკითხა:

— სად გიშოვია თხილი?

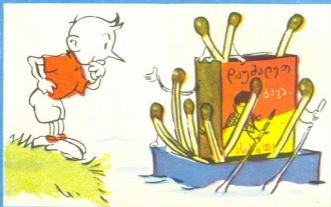
— მაშიდასთან... დამიკერე და მოგცემს!.. — უპასუხა კოლამ, თან ლანჩა დაანახავა, რომელიც სასაცილოდ პირდაღებული შესცქეროდა შოთას.

— წავიდეთ! — უთხრა თანაგოლს შოთამ და ეზოში შეუძღვა. მალე პაპა ყარამანის საბელოსნოში ამოჰყვეს თავი.

შოთამ პაპამისის ლურჯი ხალათი ჩაიცვა. ჰო, რა სასაცილო ჩანდა ამ უშველებელ ხალათში კიკნა ხელოსანი. ისე კი მართლა ოსტატს დაემგვანა. ჰადრაკის დაფა ხომ გინახავთ? ჰადრაკის დაფას რომ ჰგავდა, იმ ტყავებგადაკრულ სკამზე დაჯდა და

ასანთის ღერებმა მღინარე გადასცურეს. ჩიტიც მიეშველა მათ. აბეზარი კი მისდევდა და

ვებული შესცქეროდა მის მოხერხებულ მუშაობას.

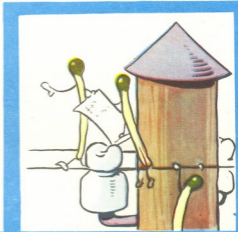
შოთამ მალე დაამთავრა საქმე. მეგობარს ფეხსაცმელი გაუწოდა და პაპა უარამანივით უთხრა:

— მშვიდობაში!

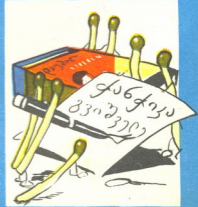
კოლა მალი-მალ დახედავდა თავის ახლადშექმებულ ფეხსაცმელს. თითქოს ანგარიშობდა, რა ეღირებაო? ეტყობოდა, მოსწონდა შოთას ნახელავი. გულში ფიქრობდა: მართლა ოსტატი არ ყოფილაო?

პატარა ხელოსანმა ყველაფერს თავთავისი ადგილი მიუჩინა. ბიჭები სახელოსნოდან რომ გამოდიოდნენ, კოლამ ერთი მუჭა თხილი გაუწოდა შოთას. მან უარის ნიშნად თავი გააქნია და ღიმილით უთხრა: — იცი რა, კოლა, გუშინ პაპაშენი ფირანი იყო აქ. პაპაჩემმა ფეხსაცმელი შეუკეთა. იმსაც ლანჩა ჰქონდა ავარდნილი. შენმა პაპამ ფული შეაძლია, ჩემმა პაპამ კი უთხრა: ფირან, კაცო, როგორ არა გრცხვენია?.. მეგობრები ვართ, შენგან ხელის ქირას როგორ ავიღებო?! ჰოდა, ბიჭო, აკი ჩვენც მეგობრები ვართ.

კოლა გაწითლდა. მწიფე წიწკა ხომ გინახავთ? ისე აულამალაძან სახე და თხილით სავსე გაწვდილი ხელი ჰაერში შერჩა!

არ ეხსნებოდა... ბოლოს დასახმარებლად დეკემბრით კანჭიკას გამოუძახეს.

კეთილი გიჟის ამბავი

ბებო ამბობს: — გიჟი კატაა...
 გამოსივა ნაღველი,
 მაგ წუწკისგან პირდაპირ
 აღარ არის საშველი...
 გაღუგვდა კარდაღა
 მაგ შავ ღღუზე გაჩენილს
 და ძაღლს აუთქველეთია
 გოჭის მთელი საქმელი! —
 ჰა? ეს რა თქვა ბებიამ,
 ეს რა ესმის თანდილას?
 რაო! გოჭის საქმელი?!
 ყურს მოესმა ნამდვილად...
 ვაი, ბიჭო თანდილავ,
 ეს რა ბედი გქონია?
 შენ ხომ ჰქვიან ბაბუტსგან
 ბევრჯერ გაგიგონია:
 საქმელს, ძაღლის მისაცემს,
 თვითონ ვინც შეეცქევა, —
 საკუთარი ფრჩხილები

ზარბაქანიანიძე

— ჰარი, ჰარი, ჰარადი,
 ფედა სახელში არ არის...
 დიდ-დიდ, დიდ-დიდ, დან-დიდა! —
 მღერის ბიჭი თანდილას.
 თაროები მოსინჯა
 თანდომ ხელის კანკადით,
 ჩაიდაგა უბეში
 თხილი, ნუში, კაკალი.
 აპირებდა მიმადვას
 ქურდბაცაცა პატარა,
 მაგრამ იქვე თაროზე
 თვალი მოჰკრა კარდაღას.
 თავსახური ახადა,
 ნდომით ნერწყვი ჩაყლაპა...
 ბიჭოს! ფაფა ყოფილა,
 ფაფა, მაგრამ რა ფაფა...
 — ფუჰ! რა უგემურია,
 ასე მდაშე რად არის?!
 მგონი, არის ურძეო,
 დავიწყნით შაქარიც... —

თავსახური გაგორდა,
 ატყდა დავიდანაბა,
 დაიღვარა მიწაზე
 ფაფა, მაგრამ რა ფაფა!
 და ეზოში კარდაღის
 ხმა გაგარდა მეზივით.
 მოკუნტულდა კატუნა
 უღვაშგადაპრეხილი.
 სად იყო და სად არა,
 ყურშაც გაჩნდა პატარა...
 — ჰარი, ჰარი, ჰარადი,
 ფედა სახელში არ არის.

როცა ბიჭუნა მათ ეპარებოდა, სწორედ ამ დროს მოუსწრო კანკიკამ. ასანთის და ლურჯას კუღს ჩააფრინდნენ. დარჩა აბეზარი პირში ჩალავამოვლებული!

ძალის ფრჩხილად ვქცევა.
საქმელს, ლორის მისაცემს,
თუ სუამ, შენ ვინც იქნები,—
ფრჩხილის ნაცვლად თითებზე
გაგებრდება ჩლიქები.
გამოყსასა იქნება
ჩლიქები და ჯაგარი...
დაავიწყდა კაკალი,
დაავიწყდა შაქარი.
— ვაი, ბიჭო თანვლიდავ,
იღუპები ნამდვილად!

თუ თქვენც თანვლიდასავით
ქურდობაცაა იქნებით—
იქნებ არ გაგებარდოთ
ჯაგარი და ჩლიქები,
მაგრამ კარგად იცოდეთ,
თუკი ამ გზით წახვედით,
დაგერქმევთ მასავით
წუწკი ბიჭის სახელი.

ნახატი ი. არღვიშვილისა

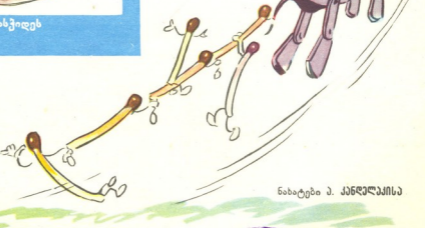
დავა

პარკო კობაიძე

ჩემი დისწული თინიკო
ალარ ათავებს დავას:
— ნათელა ჩემი დედა!—
მე ვამბობ:—ჩემი დაა!—
ახლაც ეზოში ორივე
გაბუტულები დავადო.
ის ამბობს:—ჩემი დედა!
მე ვამბობ:—ჩემი და!

ღერებმა ერთმანეთს ხელი ჩახკიდეს

ნახატები ა. კანკალაიისა

მიამიტი

გუგუნი ზღაპარი

იყო ერთი მიამიტი კაცი, ისეთი გულბრყვილი იყო, რასაც ეტყობოდა, მაშინვე დაიკურებდა.

ერთხელ შეეგდა თავის სახედარზე და საღვალე გაემგზავრა. გზა ციკაბო მთას ასდევდა. შეეცოდა ამ საწყალს სახედარი, ჩამოხტა, სადავეს ზედი მოჰკიდა და წინ გაუძღვია.

ამ დროს, სად იყო და სად არა, გამოჰნდა ორი ქურდი. ერთმა ჩუმად შეხსნა სახედარს სადავე, კისერზე ჩამოიკოდა და გაჰყვა ამ კაცს; მეორემ სახედარი განზე გაოღებანა, ხე მოახტა და მიიშალა.

მგზავრმა ვერაფერი შეამჩნია, მივიდა და თან თავის საყვარელ სიმღერას ლილინებდა.

კოტა ხნის შემდეგ ქურდმა სადავე მოსწია. მიამიტმა უკან მიიხედა და, სახედარის ნაცვლად რომ აღამიანი დაინახა, გაუკვირდა.

— ბიჭოს, ეს როგორ მოხდა! აქ საიდან გაჩნდი? — ჰკითხა ქურდს.

— ნუ გეშინია! — უპასუხა ქურდმა. — მე აღამიანი ვარ, მაგრამ შენი ვირის სახით დავლიოდი. ბავშვობაში ძალიან გაუგონარი ბიჭი ვყოფილვარ და ამიტომ დედაჩემმა თურმე დამწყვედა: „შენამუ ჰქუელებარ ვირა-ღაო!“ ჰოდა, ასე გადავიტეცი სახედარად, მერე შენ მიყიდე ბაზარში და მინ წამომიყვანე. ახლა კი, ზედაც, ისევ აღამიანად გადავიტეცი.

მიამიტმა გაიძვერას ნათქვამი დაიკურა, გზა დაულოცა და გაუშვა.

იასკინა გ. გუგუნიზღაპარი

პირველი მსოფლიო ამოიკი

თბეთ, რა ხეწრია?!

